

KJAKMENTANINI

kortini sjáldan. Heimurin er – í líka stóran mun – samansettur av býttisskapi og óvitan, sum av vitan og skilið. Hevur tú eitt opið samfelag, har øll sleppa at siga sína hugsan umberst ikki, at tað ofta vil taka seg út sum eitt rummalareiggj. Vit og óvit. Hvørt um annað. Tað er nú so.

- Kjak á fjasbókini hevur, sum nevnt, mikla ferð á sær, tað gevur ikki høvi til nakra serliga umhugsan ofta. Fólk lata alt møguligt fúka. Og sumt betur ósagt. Fordómarnir sleppa at ráða. Hvat hvør heldur um annan, eitt nú eftir flokstilknýti, trúarligum tilhalli, stætt, ætt, bygd og so framvegis, sigur

Carl Jóhan, og leggur speiskliga afturat,

- Í føroyskum orðaskifti eru innlit og umhugsan so javnan fyrsta ofrið

Tá ið bløðini framvegis vóru knýtt at politisku flokkunum, vóru tað í stóran mun flokkarnir, sum ráddu fyri hvørji evni vórðu tikin upp, heldur Carl Jóhan. Við sosialu miðlunum metir hann, at hetta er snarað eini 180 strik á kjakkumpassini. Nú eru tað heldur brúkararnir – eitt nú á Facebook – sum hava tann leiklutin og politikarar sita og slota eftir, hvat fólk halda upp á gott og ilt.

- Eg haldi hetta ger flokkarnar meira populistiskar. Nú verður oftast snýst við, um onkur tekur hugsjón upp á tunguna. Fyrr æt okkurt – í orði, um ikki altíð í verki – »hugsjón« og flokkar himpraðust ikki við at gera vart við sína hugsjón. Nú er alt ein grá miðja og fólk ganga sum ferðamenn í mjørka, ættavilt hugsjónarlig. Kenna seg sett til viks. Tikin av ræði valdinum. Kapitalinum, almennu fyrisingini, politisku skipanini. Men summi kalla hetta framstig, líka veit eg, sigur hann.

Fanansskapur bryggjar fanansskap

At viðmerkingarnar í teigum undir greinum á netmiðlunum ikki verða nærlisnar av eini ritstjórn, og sostatt sáladaðar frá, merkir samstundis, at tað eru viðmerkjararnir, fram um ritstjórnina, sum leggja støðið í viðmerkjararteiginum, sambært Carl Jóhan Jensen.

- Fólk gera vanliga tað, sum øll hini gera. Byrjar ein, so kemur tann næsti og soleiðis koyrir tað. Tað er onkursvegna bara góðtikið, at tú kanst siga tína meining, uttan, at tað endiliga fær tær stóru avleiðingarnar. Tað markið hevur eisini lyndi til at flyta seg og verður al-

samt grovari og grovari. Við øðrum orðum er hetta ein mentan sum fremur seg sjálva í sínum egna fanansskapi.

- Fólk eru øðiliga opinskáraði í teigunum og tykjast nóg skjótari at leggja fanansskapin beran fyri almenninginum. Tey oysa bara út. Kanska tey sleppa av við fanansskapin í viðmerkjarateiginum, og gera síðani ikki tær ónáðir í samfelagnum, sum tey annars høvdu gjørt. Síðani eru tey kanska av fittastu fólki, tá ið man hittir tey á gøtuni, leggur Carl Jóhan flennandi afturat.